

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Brno, Bartošova 4, proti žalovanému**: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2006, č. j. 56 Az 352/2006 - 12,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2006, č. j. 56 Az 352/2006 - 12 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 11. 2006, č. j. OAM-1227/LE-PA03-PA03-2006. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. d) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v Brně žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl jako opožděnou. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 20. 11. 2006. Součástí rozhodnutí bylo poučení o možnosti podat proti němu žalobu ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 29. 11. 2006. Žaloba byla soudu doručena osobně dne 1. 12. 2006, tedy opožděně.

Rozhodnutí krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Dne 29. 11. 2006 stěžovatel prokazatelně odeslal prostřednictvím telefaxu na číslo 542 103 362, které je uveřejněno na oficiálním internetovém servru Ministerstva vnitra jako kontakt pro Krajský soud v Brně, podání učiněné svým jménem, které splňovalo všechny náležitosti žaloby podle soudního řádu správního. Tuto skutečnost doložil opisem potvrzení o odeslání podání prostřednictvím telefaxu. Podání stejného obsahu pak potvrdil dne 1. 12. 2006, v souladu s § 37 odst. 2 s. ř. s. ve lhůtě 3 dnů, kdy byla žaloba osobně doručena Krajskému soudu v Brně. Aplikaci § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto považuje ve vztahu ke své žalobě za nemístnou. Soud se měl žalobou meritorně zabývat. Jelikož tak neučinil, došlo k odepření jeho práva na účinný opravný prostředek, které je již tak dle jeho názoru značně okleštěné v situaci, kdy je v průběhu azylového řízení umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť vznesené námitky směřovaly k zásadní otázce přístupu k soudu a tedy realizace práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, čj. 3 Azs 35/2006-104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS). Usnesení Krajského soudu v Brně proto přezkoumal v rozsahu uplatněných stížních bodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Ze správního spisu přitom zjistil tyto rozhodné skutečnosti:

Ze stěžovatelem doloženého Potvrzení o odeslání faxu (č.l. 17 soudního spisu) vyplývá, že dne 29. 11. 2006 v 10:58 byla z čísla X odeslána jeho žaloba proti rozhodnutí správního orgánu o čtyřech listech na číslo 81542103362 (číslo Krajského soudu v Brně).

Z kopie přehledu činnosti telefaxového přístroje Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2006, vloženého krajským soudem dodatečně na výzvu Nejvyššího správního soudu do spisu pod č.l. 40 a 41, zjistil Nejvyšší správní soud, že na č.l. 41 je jako v pořadí čtvrtá položka v čase 17:19 hodin uveden automatický příjem čtyř stran z čísla X, tedy z čísla odpovídajícího číslu odesílajícího faxu, jak jej doložil stěžovatel.

Věc posoudil Nejvyšší správní soud takto:

Podle § 37 odst. 2 s. ř. s. lze provést podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.

Z výše citovaných listinných důkazů je zřejmé, že stěžovatel dne 29. 11. 2006, tedy v poslední den lhůty pro podání žaloby k soudu podle § 32 odst. 2 zákona o azylu, odeslal faxem podání označené jako žaloba na číslo Krajského soudu v Brně a toto podání bylo zdejším telefaxovým přístrojem přijato. Dne 1. 12. 2006, tedy druhý den poté, pak osobně podal k tomuto soudu podání shodného obsahu. Stěžovatel tedy postupoval zcela v souladu s právní úpravou a nelze mu dle názoru Nejvyššího správního soudu v tomto ohledu ničeho vyčíst. Pokud za této situace krajský soud odmítl jeho žalobu jako opožděnou, porušil tím zákon, jakož i ústavní zásadu obsaženou v článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť svým postupem fakticky odepřel stěžovateli přístup k soudu.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Brně je stiženo vadou podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a proto jej podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), právní věc stěžovatele tedy projedná a meritorně o ní rozhodne. V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu